

گزارشی از حمله مهاجمین مأمور

به مدعوین مراسم سالگرد ۲۲ بهمن نهضت آزادی ایران

طلیعه آزادی انتخابات!!

۱۳۶۶/۱۱/۲۴

واذا قيل لهم لا تفسدوا في الارض قالوا انما نحن مسلمون الا انهم هم المفسدون ولكن لا يشعرون (بقره ۱۱ و ۱۲)
و چون به آنان گفته می‌شود که در زمین (کشور) فساد نکنید، گویند جز این نیست که ما اصلاح‌کننده هستیم، آگاه باشید که آنها همان مفسدان واقعی‌اند اما خود نمی‌فهمند.

هموطنان عزیز

نهضت آزادی ایران طبق معمول سالهای گذشته، از اعضاء و علاقمندان دعوت به عمل آورد تا به مناسبت نهمین سالگرد پیروزی انقلاب اسلامی ایران در روز ۲۱ بهمن ماه از ساعت ۱۵ تا ۱۷ در دفتر مرکزی نهضت گردهم آیند.

در این مراسم آقای دکتر ابراهیم یزدی، پیرامون ارزیابی مسائل انقلاب، بررسی بحرانها و بن‌بست‌ها، مکاتبات اخیر مسئولان جمهوری اسلامی با رهبر انقلاب، مقایسه طرح ولایت مطلقه فقیه با وعده‌های رهبری در سال ۵۷ و اصول قانون اساسی، اهمیت حفظ میثاق‌های بسته شده در آستانه پیروزی و نكوهش از نقض عهدها و میثاقها و همچنین تجدید خاطرات پرشکوه ۲۲ بهمن سال ۵۷ سخنرانی نمودند. در تاریخ ۶۶/۱۱/۱۲ به منظور حفظ امنیت، تشکیل این مراسم طی نامه‌ای به وزارت کشور اطلاع داده شد و مسئولان آن وزارت نیز موافقت خود را با برگزاری این مراسم تلفنی اطلاع دادند.

هنگام برگزاری این مراسم عده‌ای مهاجم مأمور و سازمان‌یافته، اطراف ساختمان نهضت تجمع نموده و با دادن شعارهای مرگخواهی و اهانت‌آمیز، ایجاد مزاحمت نموده و از ورود بسیاری از مدعوین و اعضاء جلوگیری به عمل می‌آوردند و به هنگام خروج مدعوین و اعضاء از ساختمان نهضت بسیاری از آنها را مورد ضرب و شتم قرار می‌دادند به حدی که برخی به بیمارستان منتقل گردیدند. نهضت آزادی ایران به لحاظ اهمیتی که این حادثه به ویژه در آستانه برگزاری انتخابات سومین دوره قانونگزاری دارد، گزارش این حادثه و نظرات خود را پیرامون آن به اطلاع ملت ایران می‌رساند.

جریان مراسم

نیروهای پلیس با دستور وزارت کشور قبل از ساعت ۱۵ در مقابل ساختمان دفتر نهضت حضور داشتند و با اعضاء نهضت که در داخل ساختمان، دعوتنامه مدعوین را کنترل می‌کردند، همکاری

می‌نمودند. از همان ساعت ۱۵ به تدریج عده‌ای برای ورود به ساختمان مراجعه می‌کردند ولی به علت نداشتن دعوتنامه از ورود آنان جلوگیری می‌شد. این عده در مقابل ساختمان جمع می‌شدند و تعداد آنها به تدریج افزایش می‌یافت. این افراد که کاملاً مرتبط و سازمان‌یافته و ورزیده بودند و تعدادی از آنها که نقش رهبری داشتند در طرف مقابل و دو طرف ساختمان در داخل اتوموبیل‌های وابسته به نهادها و با پلاک دولتی مستقر بودند، از ساعت حدود ۱۵/۳۰ با دادن شعارهایی از قبیل «تفاله‌های آمریکا»، «مرگ بر ضد ولایت فقیه»، «مرگ بر بازرگان»، «مرگ بر لیبرال»، «مرگ بر صلح‌طلب» و تجمع در پیاده‌رو مقابل در ورودی ساختمان از ورود مدعوین جلوگیری به عمل می‌آوردند. این مزاحمت‌ها و شعارها تا پایان مراسم ادامه داشت ولی پلیس با تقویت نیرو از ورود مزاحمین به داخل ساختمان جلوگیری به عمل می‌آورد.

اجرای برنامه ضرب و شتم

بعد از پایان سخنرانی در ساعت ۱۷ به علت تجمع مهاجمین در مقابل در ورودی، خروج مردم از ساختمان امکان‌پذیر نبود. با تلاش پلیس راهی برای خروج گشوده شد و جمعی از ساختمان خارج شدند. مهاجمین، شرکت‌کنندگان را در دو طرف ساختمان تعقیب نموده و با توهین و فحاشی بدرقه می‌کردند. مهاجمین به تدریج به خشونت خود افزودند و با مشیت و لگد مردم را مورد ضرب و شتم قرار می‌دادند و از آنان مؤاخذه می‌کردند که "چرا در این برنامه شرکت کرده" و سپس از آنها می‌خواستند بگویند "مرگ بر ضد ولایت فقیه" "مرگ بر بازرگان" و به آنها می‌گفتند "قول بده دیگر در این برنامه‌ها شرکت نمی‌کنی" موقعی که با مقاومت مردم روبرو می‌شدند، شدت ضربات و توهین‌ها افزایش می‌یافت. یکی از مهاجمین پس از حمله به خانمی که در مراسم شرکت کرده بود، اظهار داشت که "حیف که زنی". این بانوی شجاع پاسخ داد "از تو خیلی مردترم".

آیا به راستی کسانی که در پناه و حمایت حاکمیت به مردان و زنان بی‌دفاع حمله می‌کنند مرد هستند یا آنان که به حکم وظیفه ملی و مذهبی در برابر نادرستی‌ها ایستادگی نموده ضربات اجامر و اوباش را تحمل می‌کنند؟

در هر حال شدت ضربات تا حدی بود که برخی از مضروبین توسط پلیس به بیمارستان تهران منتقل شدند. مهاجمین اتوبوسی را که حامل یکی از شرکت‌کنندگان در مراسم بود متوقف ساختند و در حضور انبوه مسافران به ضرب و شتم و مجروح ساختن وی پرداختند و پس از آن که با مداخله پلیس از پیاده کردن وی صرف‌نظر نمودند، پس از حرکت، مجدداً در مسیر، اتوبوس را متوقف ساخته و شرارت‌های گذشته را تکرار نمودند. مهاجمین کارت شناسائی و مدارک شخصی و حتی پول و هر گونه کتاب یا نشریه‌ای که همراه مضروبین بود، می‌گرفتند. در مواردی نیز افراد شرکت‌کننده در مراسم حتی خواهران را با تهدید از وسائط نقلیه عمومی با خشونت و تهدید با اسلحه پیاده می‌کنند و پس از بازجویی تحویل مراکز کمیته می‌دهند. این افراد تا نیمه‌شب با ضمانت و ارائه دفترچه بسیج و شناسنامه آزاد می‌شوند.

با مشاهده این وضع، از خروج شرکت‌کنندگان جلوگیری به عمل آمد و ترجیح داده شد مردم در ساختمان بمانند تا امنیت خروج آنان تأمین شود. تا ساعت حدود ۸ بعدازظهر جمعیت در داخل ساختمان محبوس بودند. مسئولان نهضت با پلیس در مورد تأمین امنیت خروج مردم مذاکره می‌کردند. پلیس

پیشنهاد کرد تا افراد دوتا دوتا خارج شوند زیرا مهاجمین گفته‌اند در این صورت به آنها کاری ندارند. بعد معلوم شد این پیشنهاد از طرف خود مهاجمین بوده است. کاملاً معلوم بود مهاجمین که تعدادشان حدود ۷۰ نفر بود می‌خواستند فرصت کافی برای شناسائی و مضروب نمودن شرکت‌کنندگان داشته باشند. مسئولین نهضت به پلیس پیشنهاد نمودند تا پلیس چند دستگاه مینی‌بوس یا اتوبوس جلو ساختمان مستقر نماید و با حفاظت مسیر، مردم را از محل خارج نمایند. پلیس چنین پیشنهاد منطقی را عملی نمی‌دانست و می‌گفت مهاجمین مینی‌بوسها را خرد خواهند کرد!! سرانجام حدود ساعت ۲۰ پلیس با پیشنهاد مسئولان نهضت مبنی بر خروج جمعی شرکت‌کنندگان موافقت نمود و بدین ترتیب جمع دیگری از شرکت‌کنندگان و اعضای نهضت از ساختمان خارج شدند ولی مهاجمین توانستند تعدادی از شرکت‌کنندگان را تعقیب و مورد ضرب و شتم قرار دهند. با شدت گرفتن حملات مهاجمین جمعی در حدود پانزده نفر مجبور شدند در داخل ساختمان باقی بمانند تا پلیس امنیت خروج آنان را تأمین کند. سرانجام بعد از پیگیریها و تلاش فراوان مسئولان نهضت و پلیس، حدود ساعت ۱۱ شب مابقی افراد از ساختمان خارج شدند و چند تن از مسئولان نهضت با حفاظت پلیس از ساختمان خارج و با اتوموبیل کرایه به منازل خود منتقل شدند.

واکنش مقامات سیاسی و انتظامی

مشاهده مهاجمین مأمور و مزاحمتهایی که به عمل می‌آمد و همه ظواهر و قرائن حاکی از تدارک برنامه‌ای برای ارباب مدعوین و شرکت‌کنندگان در اینگونه مراسم بود. مسئولان نهضت از همان ساعت شروع مزاحمتها مراتب را به مسئولان وزارت کشور و کمیته مرکزی و پلیس تهران تلفنی اطلاع می‌دادند و با توجه به تعهدی که وزارت کشور برای حفظ امنیت شرکت‌کنندگان نموده بودند درخواست کمک می‌کردند. وزیر کشور از طریق کشیک دفترشان و حراست وزارت کشور و معاون سیاسی و مسئول اداره سیاسی وزارت کشور و مسئول دفتر سرپرست کمیته مرکزی و فرمانده عملیاتی کمیته مرکزی در تمام مدت در جریان حضور این افراد و مزاحمتها و ضرب و شتم مدعوین قرار داشتند. پاسخ مسئولان وزارت کشور این بود که قبلاً برای حفظ امنیت و انتظامات به نیروهای انتظامی کتباً دستور داده شده است و ضمناً قول دادند دستور مجدد نیز بدهند. فرمانده واحد عملیاتی کمیته مرکزی ضمن اظهار بی‌اطلاعی اظهار داشت چون مسئولیت انتظامات به پلیس واگذار شده است فقط بنا به درخواست پلیس می‌توانند دخالت کنند. به فرمانده واحد عملیاتی کمیته مرکزی اطلاع داده شد که بر اساس اطلاعی که قربانیان تهاجم داده‌اند برخی از افراد مهاجم عضو کمیته جماران و شمیران هستند و برخی عضو سایر نهادهای نظامی و اطلاعاتی هستند. درخواست شد واحد دژبان کمیته به محل اعزام شود تا با دستگیری مهاجمین هویت آنها را مشخص و رفع ابهام کند. پلیس تهران نیز به مسئولان نهضت اطلاع داد با تلفنگرام رسمی درخواست کمک از کمیته مرکزی نموده است. ولی معلوم نیست به چه علت کمیته مرکزی هیچ اقدامی به عمل نمی‌آورد؟ آیا وزارت کشور چنین دستوری را داده بود؟ آیا کمیته مرکزی از قبل در جریان برنامه هماهنگ شده وزارت کشور قرار داشت و نمی‌خواست خود را در چنین برنامه‌ای ظاهر سازد؟ یا...

مأمورین پلیس در تمام مدت علیرغم درخواستهای مکرر مسئولین نهضت از اقدام جدی در برابر مهاجمین خودداری کرده و اعلام می‌داشتند که دستور مقابله و دستگیری به ما داده نشده است!! معلوم

نیست اگر وزارت کشور با موافقت برگزاری این مراسم مسئولیت امنیت و انتظامات را پذیرفته است چرا اینچنین دست پلیس را بسته است به نحوی که در این برنامه پلیس نقش خود را و مهاجمین نیز نقش خود را ایفا نمایند و هیچگونه ناهماهنگی نداشته باشند.

مهاجمین چه کسانی هستند؟

مهمترین سؤال که در اینگونه حوادث برای مردم مطرح می‌شود این است که مهاجمین چه کسانی هستند؟ حاکمیت می‌گوید آنان افراد عادی کوچکی و خیابان هستند که احساساتشان به خاطر مواضع نهضت جریحه‌دار می‌شود و نمی‌توانند تنها حزب مخالف حاکمیت را که در چارچوب قانون اساسی به وظیفه اسلامی و ملی خود و انجام فریضه امر به معروف و نهی از منکر عمل می‌کند، تحمل کنند! اینگونه حوادث در گذشته به خوبی نشان می‌دهند که همیشه مهاجمین سازمان یافته و هماهنگ و در ارتباط با نهادها و مسئولین رسمی اقدام نموده‌اند.

در حادثه بهشت‌زها این افراد زیر نظر و با اطلاع کمیته مستقر در بهشت‌زها چند تن از سران شناخته شده نهضت از جمله آقایان دکتر سبحانی و مهندس بازرگان را آنچنان چشم بسته به بیابانهای جنوب تهران منتقل و مورد ضرب و شتم و ارباب قرار دادند.

در حادثه تبریز افراد مسلح و مجهز به بی‌سیم در روز روشن و در مرکز شهر حدود ۸۰ تن از اعضاء و علاقمندان نهضت را به اسارت گرفته، مورد ضرب و شتم قرار داده و آنان را مجبور می‌سازند بدون برگزاری مراسم بزرگداشت و سالگرد رحلت مرحوم آیت‌الله طالقانی به تهران مراجعت نمایند. در سایر حوادث سالهای گذشته که چند بار به دفتر نهضت حمله شد و ضمن ضرب و شتم مردم، اسناد و مدارک نهضت را با خود بردند، بعد از چند ماه پیگیری حدود ۹۰ درصد از داسرای انقلاب اوین تحویل گرفته شد.

در مورد مهاجمین حادثه ۲۱ بهمن امسال نیز به طوری که گفته شد آنان کاملاً سازمان یافته و هماهنگ عمل نموده‌اند. یا هماهنگ و زیر نظر وزارت کشور عمل کرده‌اند. اگر این فرض را نپذیریم آیا وزارت کشور قادر به انجام وظائف محوله و دستگیری و تعقیب و مجازات آنان به جرم محاربه و ارباب مردم نمی‌باشد؟ البته از آنجا که نیروهای پلیس و کمیته زیر نظر وزارت کشور هستند تصور اینکه وزارت کشور قادر به جلوگیری از اقدامات خلاف قانون این مهاجمین نباشد بعید به نظر می‌رسد.

متأسفانه اینگونه حوادث برای بسیاری از مردم یادآور خاطرات تلخ حوادثی از قبیل حمله چماقداران به مبارزین دوران استبداد سلطنتی در شهر قم و یا اجتماع کاروانسرا سنگی است که رژیم شاه ادعا می‌کرد مهاجمین مزدور و سازمان یافته مردم عادی هستند و بعد از انقلاب هویت آنان و ارگانهای سازمان‌دهنده آنها مشخص گردید.

چرا از برگزاری اجتماعات نهضت جلوگیری می‌شود؟

وزارت کشور از برگزاری سمینار انتخابات مورخ ۱۶ دی‌ماه که با دعوت از اعضاء و علاقمندان قرار بود در داخل ساختمان دفتر مرکزی نهضت برگزار شود، جلوگیری به عمل آورد و با درخواست برگزاری

میتینگ انتخاباتی نهضت در تاریخ ۱۵ بهمن ماه نیز موافقت نمود. اما وزارت کشور که با مراسم سالگرد انقلاب در ۲۱ بهمن ماه موافقت می نماید به طوری که گفته شد برنامه ای برای ارباب و تهدید شرکت کنندگان اجرا می شود تا مردم در اینگونه اجتماعات شرکت نکنند. هدف وزارت کشور یا حاکمیت از اجرای چنین برنامه هائی چیست؟

به نظر نهضت آزادی ایران هدف اصلی، سیاست ایجاد رعب و وحشت، جلوگیری از آگاهی و رشد مردم از طریق قطع ارتباط مردم با نهضت و انحصار رسانه ها و تبلیغات است تا مردم نتوانند نظرات مختلف را بشنوند و استماع قول نمایند و با انتخاب راه بهتر زمینه هدایت و رشد در جامعه فراهم شود. حاکمیت باید بداند اینگونه حوادث نه تنها تا کنون تأثیری روی علاقمندان نهضت نداشته است زیرا هر بار که دعوتی از آنان به عمل آمده با احتمال چنین مخاطراتی در جلسات شرکت می نمایند، بلکه چنین حوادثی همواره به ضرر حاکمیت بوده بی اعتباری و رسوائی بیشتر به بار آورده و جمع بیشتری به اقدامات خلاف قانون مسئولان و یا عدم لیاقت و توانائی آنان پی می برند.

اولین واکنش حاکمیت

امام جمعه موقت تهران و رئیس دیوانعالی کشور در خطبه جمعه ۶۶/۱۲/۲۳ ضمن اشاره تلویحی به حادثه ۲۱ بهمن چنین می گوید:

«خبر نزدیک شدن موقعیت انتخابات «ننه من غریب» راه انداخته اند. آزادی نیست. آزادی چه چیزی، آزادی احزاب، آزادی نطق، آزادی بیان، آزادی تبلیغات، آزادی کاندیدا شدن، آزادی حرف زدن؟ اولاً دلیل آزادی وجود خود این آقایان هست. این بهترین دلیل بر آزادی است. در دوران جنگ هیچ کشوری به یک گروه مخالف خوان اجازه نمی دهد بیایند هر چیزی دلشان می خواهد بگویند و بر آزادی گریه کنند. اگر آزادی نبود امروز شما در جای دیگر بودید... اگر دولت سلامتی شما را تأمین نکند، وقتی می خواهید بروید با ماشین پلیس می روید که مردم به سرتان نریزند چه کسی به شما گفته است که شما قیم مردم هستید؟ آزادی بی قید و شرط حتی قیود شرعی و قانونی این را می خواهید بگوئید؟ این فکرتان راحت باشد نه اینجا نیست بلکه در هیچ کجا نیست نباید هم باشد. هیچ وقت نبوده در دوره خود پیغمبر هم نبوده است. اما آزادی در محدوده و چهارچوب قانون و شرع وجود دارد آزادی با سماجت و یک مقدار هم اضافه با چشم پوشی وجود دارد^۱

در بیانات رئیس دیوانعالی کشور نکات متعددی به چشم می خورد:

اولاً ایشان ادعای گذشته را تکرار کرده اند که مهاجمین «مردم عادی» بوده اند. در حالی که جریان ماوقع خلاف آن را ثابت کرده است. مهاجمین از مأمورین خودشان بوده پلیس اجازه و امکان مخالفت نداشته، جلوی ضرب و جرح و بازداشت خارج شوندگان را نگرفته است و عده قلیلی را تا ساعت ۱۱ شب به حالت محبوس در محل نگاه داشته است.

شاید آقای رئیس دیوانعالی کشور که خود از بیم جان در اتومبیل ضدگلوله رفت و آمد می کنند اطلاع نداشته باشند که مسئولان نهضت در میان مردم رفت و آمد دارند و مورد احترام مردم هستند و حال آنکه ایشان و سایر افراد حاکمیت در پناه محافظین خود از مردم فاصله گرفته اند.

۱- جمهوری اسلامی ۶۶/۱۱/۲۴

ثانیاً آنچه نهضت آزادی ایران می‌خواهد آزادی در چارچوب قانون اساسی و قرآن و سنت برای همه مردم است نه ولایت مطلقه و آزادی بی‌قید و شرط. آیا انحصار و اختناق حاکم را شما آزادی می‌دانید؟ اگر حضور مسئولان نهضت در منازلشان دلیل بر آزادی باشد، حضور ایشان و بسیاری از افراد حاکمیت در منازلشان در دوران استبداد سلطنتی هم باید دلیل آزادی می‌بود. مگر گفته شود که حضرات نقشی در مبارزات علیه رژیم گذشته نداشته‌اند.

ثالثاً به طوری که قبلاً نیز به دفعات گفته‌ایم اگر فعالیت نهضت آزادی ایران خلاف قانون است چرا رئیس قوه قضائیه به جای محاکمه غیابی در تریبون نماز جمعه، مسئولان نهضت را احضار نمی‌کنند و رسیدگی قانونی به عمل نمی‌آورند تا سیه روی شود هر که در او غش باشد!

رابعاً آقای رئیس دیوانعالی کشور باید بدانند که شیوه‌های برخورد حاکمیت با نهضت و مضروب نمودن مردم به خاطر شرکت در یک اجتماع قانونی با حضور و همکاری پلیس تحت امر حاکمیت در ادبیات سیاسی به «فاشیسم» نزدیکتر است تا «آزادی».

خامساً ایشان و سایر همکاران ایشان در حاکمیت باید بدانند که خود روزی قربانی اعمال چنین شیوه‌هائی خواهند شد و شتر خودکامگی روزی هم در جلو منزل حاکمیت خواهد خوابید. تجربیات تاریخی سنتهای الهی همواره چنین بوده است «من اعان ظالما سلطه علیه» که هر که ستمگری را مدد کند به چنگال ستم وی گرفتار خواهد شد.

مفهوم آزادی انتخابات!!

حاکمیت با اجرا و یا تأیید این شیوه‌های خلاف قانون و سلب آزادی و امنیت اجتماعات به ویژه در آستانه برگزاری انتخابات از یک سو مصمم است مانع آزادی و امنیت انتخابات گردیده و مجلس آینده را در انحصار جناح‌های خود قرار دهد و از سوی دیگر ادعا دارد "انتخابات یکی از مسائل حیاتی این کشور است و مردم باید به طور آزاد و در یک فضای سالم، نمایندگان خود را انتخاب کنند"^۱ همچنین وزیر کشور با اشاره به هشدار اخیر نهضت مبنی بر ضرورت اجرای قانون احزاب قبل از انتخابات و تعلل وزارت کشور در این مورد می‌گوید:

"اصلاً در قانون اساسی و مجلس ما انتخابات هیچ ربطی با احزاب ندارد. در قانون نیز نداریم که مجلس از

چند حزب تشکیل شود و قانون انتخابات ما بر اساس قانون اسلام و قانون اساسی است."^۲

معلوم نیست در شرایطی که رسانه‌ها به طور انحصاری در اختیار حاکمیت است و حتی اجتماعات قانونی و با اجازه وزارت کشور اینچنین در حضور انبوهی از نیروهای انتظامی مورد حمله و تهاجم قرار می‌گیرد و ضرورتی نیز برای اجرای اصل بیست و ششم قانون اساسی مبنی بر ضرورت حضور فعالیت احزاب و گروه‌های سیاسی دیده نمی‌شود و اصول فصل سوم و فصل پنجم قانون اساسی مبنی بر آزادی و حاکمیت ملت با طرح مسئله ولایت مطلقه فقیه به بوته فراموشی سپرده شده است، مردم چگونه می‌تواند "به طور آزاد و در یک فضای سالم نمایندگان خود را انتخاب کنند"؟

1- اظهارات وزیر کشور- اطلاعات ۶۶/۱۱/۱۵

2- اطلاعات ۶۶/۱۱/۱۵

به نظر می‌رسد این مفهوم جدیدی از آزادی انتخابات است که حاکمیت در نهمین سالگرد پیروزی انقلاب اسلامی به مردم ایران هدیه می‌کند!!

نهضت آزادی ایران یک بار دیگر حاکمیت را به مطالعه سرنوشت پیشینیان و تعمق در آیات الهی به ویژه آیه شریفه ۱۴ از سوره یونس "ما بعد از هلاکت اقوام گذشته شما را جانشین آنان ساختیم تا بیازمائیم و بنگریم چگونه عمل می‌کنید" دعوت می‌نماید.

نهضت از شرکت کنندگان در مراسم ۲۱ بهمن صمیمانه تشکر می‌نماید و اطمینان دارد که آنان همچون گذشته در راه حق پایداری نموده و به وظائف اسلامی و ملی خود عمل خواهند نمود که العاقبه للمتقین.

نهضت آزادی ایران

۲۴ بهمن ماه ۱۳۶۶

1- سوره یونس - آیه ۱۴- ثم جعلناکم خلائف فی الارض من بعدهم لننظر کیف تعملون.